

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

www.philosophical-research.org

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

Περίοδος 2019-2020

Διαδικτυακή Συζήτηση στην σειρά Sparta Live
του Πανεπιστημίου του Nottingham με θέμα:

Sparta and Philosophy

Πέμπτη, 16 Ιουλίου

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΛΓ' ΚΥΚΛΟΣ

Συνάντηση 32^η

Πέμπτη, 16 Ιουλίου

*

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

Κύκλος Δ'

Σπαρτιατική Τριλογία

Συνάντηση 14^η

Παρασκευή, 17 Ιουλίου

Συμπληρωματική Ειδική Εκδήλωση

Κυριακή, 19 Ιουλίου

I

Στην διαδικτυακή σειρά Sparta Live του Πανεπιστημίου του Nottingham θα πραγματοποιηθεί αυτήν την Πέμπτη συζήτηση με θέμα

Sparta and Philosophy

μεταξύ του Malcom Schofield και εμού, και με την συμμετοχή της Chrysanthi Gallou (University of Nottingham) και του Πέτρου Δούκα (Δημάρχου Σπάρτης). Δεκάλεπτες παρουσιάσεις των δύο εισηγητών θα ακολουθηθούν από ερωτήσεις του κοινού και απαντήσεις.

Το δικό μου πλάνο εισήγησης έχει ως εξής:

SPARTA AND PHILOSOPHY

Lord Snow's current, deep and sharp divide between the "Two Cultures" (represented by "scientists" on the one hand, "literary intellectuals" on the other), has, in various ways, a long and prestigious pedigree. Humanities and Sciences bifurcate the educational system and resonate in differing harmonies of even practical politics today. Giambattista Vico created his Nuova Scienza of humanity based on "poetic wisdom" (poetic metaphysics, logic, morals, economy, politics, history, even poetic physics, cosmography, astronomy, chronology and geography) and the discovery of the "true Homer". The contrast to the mathematical and experimental New Science of Newton and Galileo is revealing. In philosophy itself (and theology) the new style of Cartesian methodology cuts an altogether different road for basic thinking from the previously dominant and continually influential (Platonic and) Aristotelian way.

In classical antiquity a Gigantomachy was going on between Poetry and Philosophy. The ridicule poured on philosophers by comic poets is significant. Archetypal in this respect is Aristophanes' "Clouds". The battle extended to rival schools of cultural formation in Athens herself: Platonic Academy and Isocrates' institution represent consciously and deliberately competing ideals.

Pindar sums up the whole point. Philosophy reaps an imperfect fruit of wisdom, without the Muses human mind is blind. By its very name, philosophy aspires to wisdom, doesn't "have" it. Poetry, art, "music", Olympian myth, have it.

We should also connect all this with the fundamental bipolarity that runs through the entire field of classical antiquity, esp. in the formative archaic times. Continental Greece and Archipelagos, mountain and sea, Dorian and Ionian present markedly differing physiognomies within the overall unity of Hellenism. On the one side are, characteristically, lyric and melic poetry, holistic conception and pregnant expression, and "a-historicity", on the other epic, philosophy and discursive thinking, history. (Nous and Logos are after all contrasted in Aristotle). We may say that the Dorian principle is pure form, the Ionian form applied to time.

An existential experience underlies the Dorian phenomenon, that of indifference and carelessness with regard to the necessities of time, and hence to death. The logic of time has to do with usefulness in satisfying the triple basic demands of life, procreation, survival and security (out of which marriage and morality, economy and wealth, control and dominion, are evolved). This utility aims at the continuation of life in time, at duration. But the ultimate end ("telos") is that which exists and is desired not for the sake of something else, but for itself alone. And such is perfection of one's own nature, beauty of form. Speaking philosophically, herein lies the proto-awareness of a-temporality, of eternity. In historical terms, we have to do with a culture of the joy of existence at its own perfection, the cult of the cosmic flower, a life spent in the feast of eternity, of the smiling Kouros even as a funereal monument.

Sparta, and this is her world-historic achievement, created and materialized the new Gospel of Beauty, of perfection of body and spirit in their identity, which is distinguished only in time as youth and ripe age. Apollo possesses wisdom and all the secrets of time by being eternally young and beautiful.

Very appositely, as a poetic revelation, it is just what the Grecian urn, the “silent form” that “teases us out of thought as doth eternity”, told Keats:

“Beauty is truth, truth beauty, - that is all

Ye know on earth, and all ye need to know”.

Apostolos Pierris

Η συζήτηση θα γίνει την Πέμπτη, 16 Ιουλίου, 7 με 8 μ.μ. ώρα Ελλάδας, στο Microsoft Teams.

II

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Συγκριτικές Διαχρονικές Μεταφιλοσοφικές Έρευνες στην Ανθρώπινη Μοίρα

Μέρος II

Ειδική Μορφολογία της Ιστορικότητας

Η Ορθοδοξία και ο Βυζαντινός πολιτισμός αποτελούν προέκταση του Ελληνισμού σε μια περίοδο που η ανθρώπινη ύπαρξη φθίνει και χειμάζεται, είναι φαινόμενα του Ελληνισμού στο Φθινόπωρο και τον Χειμώνα της ιστορίας του. Το εαρινό θαύμα του κοσμικού ανθού έχει παρέλθει, και οι καρποί του έχουν συλλεχθεί, η απο-κάλυψη του απόλυτου στην επι-φάνεια του Κάλλους δεν είναι αισθητή, ο Απόλλων έχει ντυθεί και κρυφτεί, ο άνθρωπος έχει εγκλωβισθεί στον Λαβύρινθο του Χρόνου με τον

Μινώταυρο (που καταβροχθίζει την νεότητα) Άρχοντα του Κόσμου τούτου. Ο άνθρωπος, για να λυτρωθεί από το μαρτύριο του χρόνου, χρειάζεται την ανθρώπινη παρουσία του Υιού του Θεού για να πεισθεί στην αλήθεια, αφού το Κάλλος έχει καταστεί ανενεργό.

Τις σχέσεις στον Ελληνισμό Χριστού και Απόλλωνα έχω επανειλημμένα διαπραγματευθεί.

[Δείτε τις σχετικές μελέτες στον ιστότοπο].

Έτσι ο απόλυτος κανόνας του κλασσικού, το Κάλλος και ο έρως του Κάλλους, αντικαθίστανται τότε από τον απόλυτο κανόνα του χριστιανισμού, την αυθεντική αλήθεια του θεού στον άνθρωπο και την καθολική αγάπη. Εξ ίσου ο Κανόνας δεν έχει σχέση ούτε με τους Θεσμούς της Γονιμότητας και την γαλήνη στον κόλπο της Μεγάλης Μητέρας, ούτε με τον Νόμο του Κυρίου των Δυνάμεων και την σταθεροποιητική ισχύ της βιάζουσας Βίας. Και στις δυο φάσεις του Ελληνισμού, την κλασσική και την ορθόδοξο, ο άνθρωπος είναι πραγματικά ελεύθερος, αδέσμευτος από τη λογική των αναγκών του χρόνου, έχει πάνω από τις δομές του χρόνου την αξίωση της αιωνιότητας.

Ανάλογα στην τέχνη. Η ύστερη ναϊκή αρχιτεκτονική του Βυζαντίου επανέρχεται στην ρήτρα της γλυπτικής αναλογίας των μερών και της ενοποιού αρμονίας με την συμπερίληψη όμως των δυο αρχών του Ευθέος και του Καμπύλου, του άρρενος και του θήλεος, στη σύνθεση. Έτσι όμως βέβαια θολούνται η απαστράπτουσα διαύγεια της κλασσικής αρχιτεκτονικής μορφής.

Παράλληλα και στην ζωγραφική. Ο πηλός της έγχρονης πραγματικότητας, (η «ρεαλιστική» απεικόνιση), μεταμορφώνεται στο κλασσικό σε ιδέα – όθεν η «ιδεαλιστική» πλαστική και αγγειογραφία, με έμφαση στην γραμμή και την επιφάνεια. Αντίστοιχα, στην Βυζαντινή τέχνη της ζωγραφικής, ο πηλός του ρεαλισμού μετουσιώνεται, όχι σε καθαρή μορφή, αλλά στην ιδιότυπη πνευματικότητα της Ορθοδοξίας. Και αυτό γίνεται με την τροπικότητα της απείρωσης του πέρατος στο σχέδιο, και με την ουσιώδη, «κωδική», σχεδόν συμβολική, χρήση του χρώματος. Εισάγεται έτσι μια διάσταση ελεγχόμενης εκφραστικής συναισθηματικότητας στην απόλυτη μορφολογία του κλασσικού.

Θεμελιωδώς άλλως έχουν τα πράγματα με τον Ευρωπαϊκό πολιτισμό. Εδώ ένα μυστικό και μυστηριώδες Υποκείμενο τίθεται εκτός του Είναί, ο συσχετισμός του προς την πραγματικότητα αντί να διενεργείται αυτόματα και φυσικά στα πλαίσια της ταυτότητας σαν μέρους του ανθρώπου προς τον Κόσμο, επενδύεται στην αυθαίρετη Βούληση (αφού δεν υφίσταται πραγματολογικό κριτήριο προσαρμογής), η αυτογενής αυθαιρεσία της Βούλησης επιβάλλει τεχνητό αυτοπεριορισμό και αυτοπροσδιορισμό, έτσι επαυξάνεται η συστατική για το Ευρωπαϊκό αποξένωση από το Είναί, δημιουργείται το αίσθημα της (αυτό)καταπίεσης (σε τελευταία ανάλυση) του Υποκειμένου, προκαλείται το υπαρξιακό βίωμα της ταραγμένης Γροθιάς (Faust), και πυροδοτείται η Έκρηξη χωρίς νόημα, χωρίς «τέλος», και αποτέλεσμα, η ρομαντική ματαιότητα του πάθους.

Από την ίδια αρχή από την οποία παράγεται αυτή η αλληλουχία, παράλληλα και συνηρτημένη προς αυτήν, από την απομάκρυνση (βιούμενη ως απόπτωση) εκ του Είναί, προκύπτουν και η θεωρία της Προόδου, η ιδιότυπη εσχατολογία και Μεσσιανισμός, τα Ευρωπαϊκά «Οράματα» (θρησκευτικά και πολιτικά), και η Γοητεία του Μέλλοντος που αποτελεί διαφυγή από το διαρκές ανικανοποίητο του παρόντος. Εξ άλλου, η ανάγκη του Ευρωπαϊκού πνεύματος ως Υποκειμένου για τεχνητή τάξη, γεννά αφ' ενός την ηθική του καθήκοντος, αφ' ετέρου τον πολιτισμό της μόδας και των καλών τρόπων, και τρίτον την επιστήμη και τεχνολογία ως μοναδικότητα της Ευρώπης. Καταλήγει όμως έτσι στην υποκρισία, την αθεΐα, και την συστηματική βεβηλότητα του όντος ως «διαθέσιμου αποθέματος».

Στο εγγενές ανικανοποίητο της Ευρωπαϊκής ψυχής προστίθεται και ο διχασμός που προκαλείται αφ' ενός από την απομόνωση του Υποκειμένου στην τεχνητότητα της αυτοδέσμευσής του, και αφ' ετέρου από τον έρωτα του κλασσικού που βιώνει στο κάλλος της μορφής.

Η ανεξαρτησία του Υποκειμένου από το Είναί, και η απόλυτη αυτονομία της Βούλησής του, αντί να σταθεροποιούν τον άνθρωπο (αφού μοιάζει πια να εξαρτάται μόνο από το Εγώ του), δημιουργούν πολλαπλά επιβαρυνόμενα ανικανοποίητα. Οι διχασμοί αυτοί συνιστούν την

«ψυχολογία» του Ευρωπαϊκού Υποκειμένου, τον Ευρωπαϊκό ψυχολογισμό. Αυτό δεν έχει σχέση με τον Ελληνισμό, όπου κυριαρχεί η τελική ταυτότητα σώματος και πνεύματος. Πρακτικά κατανοητή γίνεται η ουσιώδης διαφορά έτσι: όταν επιθυμώ κάτι και δεν το αποκτώ έχω πραγματικό πρόβλημα χωρίς υπαρκτικό βάρος. Όταν όμως δεν ξέρω τι θέλω, ή θέλω και δεν θέλω κάτι, τότε έχω ψυχολογικό πρόβλημα, δηλαδή φαντασιακό, πρόβλημα, και ένα διχασμό προσωπικότητας που επίσης είναι ανύπαρκτος αλλά αντιπροσωπεύει την αντιπαλότητα μεταξύ της αυθεντικής ανθρώπινης ύπαρξης και της τεχνητής Ευρωπαϊκής κρούστας.

Παρ' όλα αυτά, οι επαναλαμβανόμενες τομές, ρήξεις, Επαναστάσεις του Ευρωπαϊκού Υποκειμένου κατά της αυτοκαταπίεσής του είναι μάταια εγχειρήματα. *Το Υποκείμενο δεν «δίνεται» ανεπιφύλακτα στο Είναι. Ο Έρωτας του Κάλλους δεν μπορεί λοιπόν να ικανοποιηθεί και να τελεσφορήσει. Το Υποκείμενο κρατιέται πίσω την τελευταία στιγμή, και όλα καταστρέφονται. Φοβάται μην χάσει την φαντασιακή ταυτότητά του, ενώ θα κερδίσει τελειότητα και αιωνιότητα αν δοθεί στον έρωτα του κάλλους και του πνεύματος, χωρίς ψυχολογικές αναστολές. Αλλά αυτό ακριβώς που ειαι φυσικό για τον Ελληνισμό είναι αδύνατο για τον Ευρωπαϊσμό. Θα πω τον λόγο.*

Θα αναπτύξω την Ευρωπαϊκή φυσιογνωμία αναλύοντας τον «Faust» του Goethe και τον «Parsifal» του Wagner. Η βαθειά σχέση του Ευρωπαϊκού Υποκειμένου προς το Θήλυ είναι ιδιαίτερα σημαντική για την κατανόησή του. Αυτό δημιουργεί μια ακόμη «ψυχολογία» μέσα του με την αντινομία που η σχέση έχει προς τον Ευρωπαϊκό έρωτα του κλασσικού. Σαν αντίστιξη σε αυτήν την έρευνα χρησιμεύει ο «Θάνατος στην Βενετία» του Thomas Mann (και η ομώνυμη όπερα του Benjamin Britten), κύκνειο άσμα του).

Ο θεματικός τίτλος της ομιλίας μου είναι:

Η Ψυχολογία του Ευρωπαϊκού Υποκειμένου

(Αντινομία Τεχνητής Τάξης και Μάταιης Ρήξης)

***

Η ομιλία και συζήτηση θα γίνει Πέμπτη 16 Ιουλίου, στις 8.30 το βράδυ, κανονικά στην συνηθισμένη Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης (2^{ος} όροφος, Πλατεία Γεωργίου Α').

Οι εργασίες συντήρησης και βελτίωσης του χώρου έχουν ολοκληρωθεί, και επί τέλους ξαναγυρίζουμε στο σπίτι μας των τελευταίων 20 σχεδόν χρόνων.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Μετά την ομιλία θα υπάρξει χρόνος για συζήτηση.

III

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΠΙΦΑΝΗΣ

Σπάρτη Οδηγός, «Ελλάδος Ακρόπολη»

*Κριτική Πολιτιστική και Πολιτική Ιστορία
του Ελληνισμού στους Αρχαϊκούς Χρόνους
(7^{ος} – 6^{ος} αιώνας π.Χ.)*

*III. Ο 6^{ος} Αιώνας π.Χ.:
Η Ιωνική Προβολή, η Σπαρτιατική Αντίδραση και η
Δωρική Επιβολή*

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΣΠΑΡΤΗ

Επαναλαμβάνω από το κείμενο της προηγούμενης φορέας τα σχετικά με την γενική μορφή της ιστορίας του Ελληνισμού στον 7^ο και 6^ο αι. π. Χ.

«Τον 7^ο αιώνα π. Χ. έχει στηθεί ο Δωρικός «Κόσμος» του Ελληνισμού.

Υπάρχουν πόλεις. Ελληνική Πόλις είναι μια πλήρως ανεξάρτητη και κυρίαρχη πολιτική συγκρότηση μιας μικρής σχετικά κοινωνίας με μια γεωγραφικά οριζόμενη επικράτεια, συνήθως μια πεδιάδα περιβαλλόμενη από βουνά. Αρχετυπική Ελληνική πόλη είναι η Σπάρτη, εκεί δηλαδή που η ουσία της πόλης και η ιδέα του Δωρικού πνεύματος πραγματώνονται απολύτως, χωρίς προσαρμοστικό μοντέλο και επομένως προσέγγιση στο ιδεώδες όχι ταύτιση ιδέας και πραγματικότητας.

Και υπάρχουν ιερά εκτός πόλεων, δύο εκ των οποίων είναι καίριας σημασίας ως ιδιαιτέρως πανελλήνια. Εδώ δηλαδή η πολιτισμική ταυτότητα του Ελληνισμού φανερώνεται και έτσι ο πολίτης όλων των πόλεων αισθάνεται οικεία προς τον χώρο και προς τους κατοίκους όποιας πόλεως συμμετέχει στην δεδομένη ταυτότητα. Είναι τα ιερά της Ολυμπίας και των Δελφών. Η οργάνωση και διοίκηση αυτών των ιερών προκύπτει με ένα ιδιαίτερο τρόπο. (Το αυτοδιοίκητο του Αγίου Όρους εντός της Ελληνικής επικράτειας είναι ένα ανάλογο μοντέλο που είχε δοκιμαστεί).

Οι Ιωνικές πόλεις ακολούθησαν διαφορετικό δρόμο. Η νέα αποκάλυψη, η ουσία των πραγμάτων στην Μορφή, είναι χρήσιμη για την μέριμνα ου χρόνου. Και αυτό εφήρμοσαν. Και αρχικά πρόκοψαν εντυπωσιακά στην διαχείριση των αναγκών του χρόνου κατά τους τρεις πυλώνες των.

Αλλά είχαν γρήγορα κακό τέλος. Ο Απόλλων δεν αρέσκεται στην χρησιμοποίησή του. Η αποκάλυψή του της τελειότητας, αν γίνει εργαλείο, είναι τοξική. Καταστρέφει τον χρήστη. Κατέστρεψε ταχύτατα και το απαύγασμα της επιτυχούς εφαρμογής αυτής της μεθόδου, την Αθήνα. Συνέτριψε και την Σπάρτη την ίδια όταν με δισταγμούς και αμφιταλαντεύσεις ακολούθησε παρόμοια οδό.

Πριν την εσωτερική και εξωτερική καταστροφή της όμως η Ιωνία εξέφερε ένα πολλαπλό πυροτέχνημα χαρακτηριστικών και μοναδικών φαινομένων. Αυτά είναι:

1/ Η Μεταμόρφωση των Μυστηρίων, η Διονυσιακή λατρεία και ο

Ορφισμός.

2/ Σοφία, φρόνηση και φιλοσοφία

3/ Η γέννηση του χρήματος και η νέα οικονομία

- 4/ Πολιτικές εξελίξεις: Τυραννία, Δημοκρατία
- 5/ Ιωνικός ρυθμός σε αρχιτεκτονική και γλυπτική
- 6/ Ιωνική ποίηση: έπος, ελεγεία και ιαμβος
- 7/ Θέατρο, Δραματική ποίηση και το τραγικό».

Αυτήν την Παρασκευή, θα ολοκληρώσω την ανάλυση των παραμέτρων αυτών της ιωνικής προβολής και θα εξηγήσω την κοινή αρχή και τον συνδετικό ιστό τους. έτσι θα καταλάβουμε και την εσωτερική και εξωτερική αποτυχία του Ιωνικού φαινομένου.

Και στην κύρια προβληματική μας θα ανασυνθέσω την Δωρική αντίδραση της Σπάρτης στην προβολή της Ιωνίας. Η οποία αντίδραση ουσιαστικώτερα οφείλονταν στον έρωτα του Σπαρτιάτη για το μέγα ποίημά του που ήταν ακριβώς ο εαυτός του, άγαλμα όντως του Απόλλωνα για τον Απόλλωνα.

[Δείτε τις μελέτες μου για την φύση και την ζωή του Σπαρτιάτη στην αρχαϊκή Σπάρτη].

Η ιδέα του να επιτύχεις την αιώνια νεότητα στην διάρκεια του χρόνου είναι όμως αντιφατική. Θα δούμε τί σήμαινε αυτό.

Ο αναλυτικός τίτλος της ομιλίας μου είναι:

Το «Πάγωμα» της Μορφής στην Σπάρτη κατά τα Μέσα του 6^{ου} αι.

Χίλων ο Σοφός και ο Θεσμός των Εφόρων.

Φορά μνημειακής Αρχιτεκτονικής και Εσωτερική Πολιτική.

*Διαμόρφωση και Σύγκρουση δυο Στρατηγικών Δογμάτων
Εξωτερικής Πολιτικής:*

Κλεομένης και Δημάρατος.

***

Η ομιλία θα γίνει την Παρασκευή 17 Ιουλίου, 8.30 το βράδυ στην Αίθουσα Συνεδριάσεων του Παλαιού Δημαρχείου. Το Δημαρχείο αλληλοκοιτάζεται με το Αρχαιολογικό Μουσείο, έστω νοερά τώρα. Εξ αρχής η ρύθμιση του κεντρικού πάρκου αλλά και το συνολικό πλάνο της κατοίκησης είχε συλληφθεί έτσι ώστε να καλλιεργεί τη σχέση της αρχαίας προς την νέα Σπάρτη. Ο εναρμονισμός λοιπόν λόγου που θα διεξοδεύσουμε, χώρου και αρχικής ιδέας είναι δυναμικός.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Μετά την ομιλία θα υπάρξει χρόνος για συζήτηση.

***

IV

Η Σπάρτη:

Ιδέα και Πραγματικότητα

Την προηγούμενη φορά μελετήσαμε τις σχέσεις των δύο φύλων στην Σπάρτη. Τώρα θα συνδυάσω την κατάσταση αυτών των σχέσεων με τις δομές στους άλλους δύο πυλώνες της μέριμνας στον χρόνο, την οικονομία και την εξουσία. Θα αναλύσουμε ποιο είναι το κοινό σε αυτά τα τρία θεμελιώδη πεδία της συλλογικής ανθρώπινης ύπαρξης: **η μείωση στο ελάχιστο συμβατό με την ύπαρξη στον χρόνο της μέριμνας περί τις ανάγκες του χρόνου. Θα δούμε ποια ακριβώς είναι αυτά τα ελάχιστα, και πως αυτά επέτυχαν την σταθεροποίηση της ανθρώπινης κοινωνίας στην Σπάρτη για αιώνες.** Θα σκεφθούμε για την σημασία αυτής της σταθερότητας στην διάρκεια. Θα την αντιπαραθέσουμε προς την αντίστοιχη μακραίωνα σταθεροποίηση στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Θα προβληματιστούμε για τις αποκαλυπτικές σιέψεις του Πολύβιου σχετικά με αυτήν την αναλογία και με την διαφορά των δυο περιπτώσεων, και στην κριτική του Πλούταρχου πάνω στην θεωρία του Πολύβιου.

[Πολύβιος, VI, 48-50. – Πλούταρχος, *Σύγκρισις Νομά και Λυκούργου*, 4, 10-13].

Θεματικός τίτλος της ομιλίας μου είναι:

*Σχέσεις των δυο Φύλων, Οικονομική Δραστηριότητα
και Δομές Εξουσίας στην Σπάρτη*

Η ομιλία θα γίνει την Κυριακή 19 Ιουλίου, 8.30 το βράδυ στην Αίθουσα
Συνεδριάσεων του Παλαιού Δημαρχείου.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Μετά την ομιλία θα υπάρξει χρόνος για συζήτηση.